

เรื่องแปลก...พิมพวดิ โหสกุล ...หนูน้อยระลึกชาติ (พร้อมชมคลิป)

นำเสนอเมื่อ : 14 พ.ย. 2552

พิมพวดิ โหสกุล หนูน้อยระลึกชาติ

หลังจากรายการ "ตีสิบ" หยิบยกเอาเรื่องการระลึกชาติของ "นายแพทย์อาจินต์ บุญเขตต์" อดีตแพทย์ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลวชิระ จังหวัดภูเก็ต บิดาของ เด็กหญิงพิมพวดิ โหสกุล ในอดีตชาติ และได้กลับมาเกิดใหม่ในชาตินี้และได้เสียชีวิตตั้งแต่เยาว์ แต่วิญญาณของ พิมพวดิ โหสกุล ไม่ได้ไปเกิดในภพใหม่ ยังคงเฝ้าวนเวียนอยู่ในโลกทิพย์ และวิญญาณของเธอได้มาช่วย "นายแพทย์อาจินต์ บุญเขตต์" บิดาเมื่อชาติที่แล้ว เมื่อครั้งต้องผ่าตัดประสาทสมอง ซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานมานานกว่า 10 ปี...มานำเสนอ ทำให้หลาย ๆ คนยังคงกังขา พร้อม ๆ กับอยากทราบว่าแท้จริงแล้ว "พิมพวดิ โหสกุล" หรือลูกสาวของ หมออาจินต์ มีตัวตนหรือเปล่า และเป็นใครมาจากไหน วันนี้กระปุกดอทคอมจะพาไปค้นหาคำตอบกันคะ...

พิมพวดิ โหสกุล ในชาตินี้ได้มาเกิดในครอบครัวของตระกูลโหสกุล เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2493 บิดาคือ นายเสียง โหสกุล และ มารดานางสมพร พัฒนวิบูลย์ โดยมีพี่น้องรวมกัน 5 คน คือ นายเสรี โหสกุล, นายวัฒนา โหสกุล, นายถาวร โหสกุล, นายวันชัย โหสกุล และ เด็กหญิงพิมพวดิ โหสกุล โดย พิมพวดิ โหสกุล บุตรสาวคนเล็กเป็นที่รักของทุกคนในครอบครัว เนื่องจากที่ผ่านมารอบครัวโหสกุลมีแต่ลูกผู้ชาย เมื่อใดน้องสาวมาหนึ่งคน ทำให้ใคร ๆ ต่างก็รักและเอ็นดู พิมพวดิ โหสกุล แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อ พิมพวดิ โหสกุล ป่วยเป็นไขเลือดออก จนต้องเข้าไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลศิริราช และได้เสียชีวิตในวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2502 ซึ่งสร้างความโศกเศร้าเสียใจให้แก่ครอบครัวโหสกุลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ นายเสียง และ นางสมพร เพราะถือเป็นลูกสาวคนเดียวในบาน และจากไปตั้งแต่อายุน้อย คืออายุได้เพียง 9 ปี 9 เดือน นายเสียงถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ เห็นรูปของ พิมพวดิ โหสกุล ลูกสาวสุดที่รักคราวใดเป็นต้องร้องไห้ หรือถ้าหากใครเผลอเอ่ยถึง พิมพวดิ โหสกุล ที่ไรก็เป็นต้องร้องไห้ทุกครั้งไป

พลับพลาพิมพวดิ ที่คุณเสียง โหสกุล ผู้เป็นบิดา สร้างเป็นอนุสรณ์แห่งความรัก - อาลัย บุตรี

ด้วยความรักและอาลัยที่มีต่อ พิมพวดิ โหสกุล ลูกสาวเพียงคนเดียว ทำให้ นายเสียง เกิดความคิดที่จะต้องสร้างถาวรวัตถุขึ้นเป็นอนุสรณ์ จึงได้ไปเช่าเช่าประคุณสมเด็จพระสังฆราช (จวน อุฏฐายี) เจ้าอาวาสวัดมกุฏกษัตริยาราม (ในขณะนั้น) กราบทูลว่ามีความประสงค์จะหาที่ในบริเวณวัดที่เหมาะสม ๆ สร้างศาลาสกหลักหนึ่ง เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้ พิมพวดิ โหสกุล ลูกสาว และถวายวัดไว้สำหรับตั้งศพของบรรดาญาติโยมทั่วไป ซึ่งท่านก็ได้ให้การสนับสนุน โดยทรงอนุญาตให้หรือกุฏิหลังหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ข้างอาคารสำนักงานผลประโยชน์ของวัดเป็นสถานที่ก่อสร้างศาลาแล้วเสร็จปี พ.ศ.2504

โดยใช้ชื่อว่า **"พลับพลาพิมพวดิ"** ซึ่งด้านในได้ตั้งรูปถ่ายของ พิมพวดิ โสกุล บุตรสาวสุดที่รัก พร้อมพานพุ่ม และเครื่องบูชาเอาไว้วาง และนับตั้งแต่นั้นมาบรรดาญาติ ๆ พี่น้องของตระกูล "โสกุล" จะรวมกันไปทำบุญให้ พิมพวดิ โสกุล น้องสาวคนสุดท้ายเป็นประจำปีละ 2 ครั้ง คือ ทุกวันที่ 25 ตุลาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิด และทุกวันที่ 2 กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันที่เด็กหญิงพิมพวดิเสียชีวิต

สำหรับเรื่องราวที่ พิมพวดิ โสกุล เกี่ยวข้องกับนายแพทย์อาจินต์ นั้น นายแพทย์อาจินต์ กล่าวว่า เรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นกับตัวผมเอง โดยเมื่อราวปลายปี 2529 คาบเกี่ยวถึง วันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. 2530 เมื่อครั้งที่ได้จัดคณะท่องเที่ยวผู้สูงอายุไปพักผ่อนทางเหนือ ผมก็ป่วยด้วยโรคปวดประสาทสมองเส้นที่ห้า (ประสาทสมองมี 12 คู่) เริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่น โดยมีอาการปวดประสาทตามขวูดั้งแต่เบาตาขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียว ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มแน่นอายุยังน้อย อาการก็ไม่ค่อยทรมาณรุนแรงมากนัก กินยาแก้ปวดแรง ๆ ก็พอบรรเทาไปได้ แต่พอปี พ.ศ.2504 ผมเป็นเกิดปวดมากจนทนไม่ไหว ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช แต่ก็ไม่หาย แพทย์จึงรับตัวไว้เพื่อตรวจละเอียด และรักษาที่ตึกวิบูลลักษณ์ ชั้นล่าง (ห้องที่เทาไทรก็จำไม่ได้เสียแล้ว) โดยได้รับการดูแลเยียวยารักษาอย่างดี แต่อาการปวดประสาทก็รุนแรงมาก แทบจะผูกคอตายไปหลายหน

คืนหนึ่งเวลาประมาณสองทุ่มเศษ ๆ โรคปวดประสาทอาการกำเริบอีก พยายามให้กินยาและฉีดยาตามแพทย์สั่งไว้ แต่อาการก็ไม่หายปวด ผมนอนหลับตา เอามือกุมขมับข้างที่ปวด แล้วก็ภาวนาบริกรรม พุทโธ ๆ ๆ ๆ ทำอาปานุสสติ ไปเรื่อย ๆ พอสงบ ประมาณสามทุ่มเศษ ๆ ก็หลับตาเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างเตียง จึงลืมหูละลอมถามภรรยาและพยาบาลพิเศษที่เฝ้าอยู่สองคนนี้ว่า "ใครมา?" ได้รับคำตอบว่า "ติกแล้ว...ไม่มีใครมาหรอก" จากนั้นผมก็หลับตาเขาสมาธิต่อ พอสักครู่ก็เห็นชัดว่ามีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง รูปร่างอ้วน มายืนอยู่ข้างเตียง ผมจึงเอ่ยปากออกถามว่า "หนูเป็นใครมาทำไมที่นี่" (พูดออกมาดัง ๆ เพื่อให้ภรรยาและพยาบาลได้ยิน) ภรรยาก็มาเขาาแขนแล้วพูดว่า "เธอนี่อยู่ที่นี่ ๆ" ก็คงคิดว่าผมคงป่วยมากจนเพ้อ แต่ผมก็บอกว่า **"ไม่ได้เพ้อหรือเสียสติอะไรหรอก แต่วา...มีใครเห็นไหม?"** มีเด็กมานั่งอยู่ข้างเตียงนี้ สองคนนั้นตอบว่า "ไม่มีใคร" แต่ผมก็ยังข้องใจ เพราะหนูคนนั้นยังนั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม!

ก็เลยพูดออกมาดัง ๆ ว่า "จะคุยกับหนูคนนี้นะ ช่วยจุด ๆ จ๊า ๆ ไว้ด้วย" แล้วผมก็ถามด้วยเสียงดัง ๆ ว่า "หนูเป็นใคร...มาทำไมในห้องนี้?" แม่หนูตอบว่า "หนูเคยป่วยในห้องนี้ และตายในห้องนี้เมื่อประมาณสองปีมาแล้ว" ผมก็ถามต่อว่า "เออ! หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้ หนูเป็นอะไรตาย?" หนูน้อยตอบว่า "ป่วยด้วยโรคอ้วนตายคะ" ภรรยาและพยาบาลช่วยกันจืดใหญ่... "หนูเป็นลูกหลานใครกันจ๊ะ?"... "ตาหนูเป็นหลานเจ้าคุณอัครราชทรงสิริค่ะ" ผมทบทวนคำพูดดัง ๆ ทุกคำ เพื่อให้ผู้ที่กำลังฟังได้ยินด้วย แล้วถามต่อว่า "หนูมานี่มีความประสงค์อะไรจ๊ะ" .."หนูมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเสียชีวิตเมื่อปีหลายที่ติกติก เขาบอกว่าเขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติที่แล้ว เขาอยากจะมาหา และมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้ เขาให้หนูมาบอกคุณอาก่อนคะ" จากนั้นผมก็ลุกขึ้นนั่ง เล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยา กับพยาบาลฟัง...พยาบาลคนนั้น ตื่นเตนมาก พลังบอกว่า ที่ติกนี้และห้องนี้ เมื่อประมาณปี 2502 มีเด็กผู้หญิงถึงแก่กรรมที่ติกนี้

จากนั้นผมก็เข้านอน โดยไม่ลืมหูละลอม พุทโธ ๆ ๆ ไปด้วย ต่อมาประมาณห้าทุ่ม ผมก็ปวดประสาทอย่างรุนแรง จึงตื่นขึ้นมาและผมก็ได้ยินเสียงแว่ว ๆ ที่หูว่า "เธอ! พอเธอนอนอยู่แล้วยังไง...เขามาสิ" ผมลืมหูละลอมก็ไม่ได้เห็นมีอะไร แต่พอหลับตาก็ได้ยินเสียงขึ้นมามีอีกว่า "เขามาสิ เขามาเถอะ!" ผมลืมหูละลอมก็ ที่นี้เห็นเด็กสองคนเขามาขึ้นข้างเตียงผม คนหนึ่งอ้วนคนเกา อีกคนหนึ่งอยู่ในวัย 12 ขวบ หนวดตาหูรักนาเอ็นดู เธอเดินมาข้างเตียงผมแล้วพูดว่า "พอ! หนูมาช่วยพ่อ" ผมจึงเรียกภรรยาและนางพยาบาลให้ตื่น แล้วถามว่า "เห็นเด็กผู้หญิงสองคนตรงนี้ไหม เด็ก ๆ มาขึ้นอยู่ที่นี่นะ!" พยาบาลเปิดไฟในห้องสว่างพริบ แล้วบอกว่า "ไม่เห็นมีใครมาซึกคนนี่คะ?" ผมจึงตอบไปว่า "มีสิ มีแม่หนูสองคนมาเยี่ยม แล้วก็ขึ้นอยู่ตรงนี้ นี่ไงละ" และผมก็ยื่นมือออกไปชี้ที่ตัวเด็ก ขณะที่ภรรยาผมกับพยาบาลตื่นขึ้นนั่ง ขยับตัวเขามาซึกกัน (อาจจะเพราะความกลัว) จากนั้นหนูอ้วนขึ้นอยู่สักครู่แล้วก็ลาไป เหลือแต่แม่หนูตัวเล็กคนเดียว ตอนนั้นเธอนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนอนผม ขอศอกสองข้างเทาที่นอนยันคางไว้ แล้วถามว่า...

พิมพวดี โหสกุล: คุณพ่อปวดศีรษะมากหรือคะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตอนนี้ปวดมากจ้ะ!

พิมพวดี โหสกุล: (ยื่นมือข้างหนึ่งมากุมหรือกดศีรษะ ด้านที่ปวดของผมไว้) สักครูจะทุเลา

นายแพทย์อาจินต์ : (ต่อจากนั้นสักพักอาการปวดก็สงบ) หนูเป็นใคร แล้วทำไม มาเรียกว่าพ่อ

พิมพวดี โหสกุล: ซาดิที่แล้วหนูเป็นลูกของพ่อ

นายแพทย์อาจินต์ : อ้อ ซาดิที่แล้วเป็นลูกของพ่อ ซาดิก่อนนี้ หนูเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิง

พิมพวดี โหสกุล: เป็นผู้หญิงคะ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูเป็นอะไรตายในซาดิก่อน

พิมพวดี โหสกุล: หนูไปเล่นน้ำแล้วไหลลื่น และตกน้ำตาย

นายแพทย์อาจินต์ : หนูตายที่ไหน

พิมพวดี โหสกุล: ตกน้ำตายที่โรงโม่

นายแพทย์อาจินต์ : โรงโม่อยู่ที่ไหน

พิมพวดี โหสกุล: ก็แถว ๆ ท่าเตียนนี่แหละ ไม่ไกลเท่าไร

นายแพทย์อาจินต์ : ตอนที่ตกน้ำตายหนูอายุเท่าไร

พิมพวดี โหสกุล: ก็สิบกว่าขวบคะ

นายแพทย์อาจินต์ : ซาดิก่อนนี้ พ่อเป็นอะไร

พิมพวดี โหสกุล: ซาดิก่อนนี้พ่อรับราชการในรัชกาลที่ 3 เป็นผู้คุมนักโทษและราชมัล

นายแพทย์อาจินต์ : ราชมัล เป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก

พิมพวดิ โสสกุล: ราชมัล เป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมานนักโทษ รวมทั้งประหารชีวิตนักโทษด้วย

นายแพทย์อาจินต์ : ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร แล้วเมื่อไหร่จะหาย

พิมพวดิ โสสกุล: ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ชาติก่อน พ่อมีหน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุมลงโทษ ทรมานเขา กรรมก็ตามมาสนองในชาตินี้

นายแพทย์อาจินต์ : ก็ทำตามหน้าที่...หน้าที่ คือ ควบคุมทรมานเขา เราไม่ทำ เราก็คิด

พิมพวดิ โสสกุล: ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งรูปร่างอ้วนใหญ่ สูงดำ ถูกคดีฆ่าชาวบ้านตาย ทำทารุณต่าง ๆ แก่ราษฎร ความจริงนั้นเขาไม่ได้ทำ แต่ชาวบ้านมารวมหัวกันใส่ความเขา พระอัยการก็คุมตัวมาลงโทษ สอบถามเขา เขาไม่ได้ทำ ก็ไม่รับ ราชมัลก็คือ พ่อ ไตลงโทษเขา จับเขาเขาซื้อเขาคาตุกเล็บ แล้วเอาเครื่องมือมาบีบขมับเขา บีบขมับจนเขาสลบ เพราะความเจ็บปวด เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พ่อก็ลงโทษบีบขมับเขาอีก เพื่อให้เขารับสัจย์ว่าเป็น เขาก็ไม่รับ ในที่สุดก็ทรมานไม่ไหว ก็ขาดใจตาย ก่อนตายเขาผูกใจอาฆาตพยาบาทไว้ว่าจะจองเวรไปทุกชาติจนกว่าจะหมดเวร ตอนนี่กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่แล้ว จึงได้ป่วยเช่นนี้

นายแพทย์อาจินต์ : เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที

พิมพวดิ โสสกุล: พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว กรรมก็สลับกันไป กรรมดีทำให้พ่อเกิดมาอย่างนี้ กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้ เวลาผมปวดประสาทมาก ๆ ใหนึกถึงหนู หนูจะมาช่วยไ้บรรเทาเบาบางลง พຽງนี้แปดนาฬิกา หอมจะเอาพ่อไปฝากกระโหลกศิระชะ

นายแพทย์อาจินต์ : พຽງนี้เช้าหรือ จะฝากกระโหลกศิระชะพ่อหรือ

พิมพวดิ โสสกุล: (เธอก็พยักหน้ารับคำ) หนูจะไปก่อนละ

จากนั้นหนูน้อยคนนั้นก็หายตัวไป รุ่งขึ้นเวลา 8 นาฬิกา อาจารย์หอมอูดม มาตรวจเยี่ยม ได้รับรายงานว่า เมื่อคืนนี้ปวดประสาทมาก ปวดจนถึงสองครั้ง ทานยี่นคิดสักครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดว่า "แปดโมงเช้านี้ จะเอาตัวไปผ่าตัด ผ่าเอาปมประสาทที่ปวดออก" แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมนำคนไขรายนี้ไปผ่าตัด

ภรรยาและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความงุนงงเต็มที่ เพราะไม่มีใครเชื่อว่า จะนำผมไปผ่าตัด ทั้งเพราะเมื่อคืนนี้ได้ยินผมพูดคนเดียว คือทวนคำพูดของแม่หนูว่า พຽງนี้ 8 นาฬิกา หอมจะเอาไปผ่าตัด ตอนนั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง...มาตอนนี้เชื่อแล้ว เชื่อไม่มีความสงสัย! และการผ่าตัดประสาทสมองนี้กินเวลาราว ๆ

สี่ชั่วโมง พอร้าว ๆ เทียงเขาก็เซ็นรถกลับไปที่เดิม ที่ในห้องมีแม่ผม ภรรยา พ่อตา แม่ยาย คำว่านั้นก็เกิดอาการปวดขึ้นมาอีก ที่นี้ปวดสองอย่างคือ ปวดเจ็บในสมองที่ผ่า ปวดแผล มีหน้าชาโรคปวดเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้เกิดทุกขทรมานมากกว่าเก่า และแล้วก็นึกขึ้นได้ จึงพูดออกมาว่า "หนู! ช่วยพ่อด้วย" ผมตะโกนออกมาดัง ๆ ซ้ำอึดใจเดียวก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงคนเดิมมานั่งอยู่ข้างเตียง ผมจึงถามว่า

นายแพทย์อาจินต์ : มาแล้วหรือลูก ช่วยพ่อที่ ตอนนี้ปวดเหลือจะทนแล้ว

พิมพวดิ โสกุล : (แม่หนูก็เอามือมาวางที่ศีรษะ) เดี่ยวจะทุเลา

นายแพทย์อาจินต์ : (ก็เป็นจริงดังว่า อาการปวดก็ทุเลา) หนูชื่ออะไรจะ

พิมพวดิ โสกุล : ก่อนที่จะตายนี้หนูชื่อพิมพวดิ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูเป็นอะไรตาย

พิมพวดิ โสกุล : หนูเป็นไข้เลือดออกตายค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตายที่นี่หรือ

พิมพวดิ โสกุล : ตายที่ตึกเด็กค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตายเมื่อไหร่จะ

พิมพวดิ โสกุล : เมื่อปี 2502 ค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูมีพี่น้องกี่คนจะ

พิมพวดิ โสกุล : มี 5 คนค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ผู้หญิง ผู้ชาย กี่คน

พิมพวดิ โสกุล : หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อแม่คงจะเสียใจมากที่หนูตายไป

พิมพวดิ โหสกุล: พ่อแม่เสียใจมาก เพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว
พ่อสร้างศาลาอุทิศส่วนกุศลให้หนูที่วัดมกุฏฯ เอาชื่อหนูไปตั้งศาลานี้ มีรูปหนูและมีคำจารึก
มีกระดูกที่เผาแล้วของหนู ผังอยู่ในนี้ด้วยคะ พอดีขึ้นแล้ว หนูลาไปก่อน แล้วจะมาหาพ้ออีกคะ

พอรุ่งขึ้นเช้าอาการปวดก็กำเริบ ปวดทรมานทรมานร้องครวญครางอีก และทุกครั้งทีปวดผมก็จะนึกถึง
พิมพวดิ ทันที ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน ถ้าเป็นกลางวัน ก็จะได้ยินเสียงพูดว่า "พ้อ หนูมาแล้ว."
แล้วเธอก็เอามือมาช่วยผมทีปวดจนผมทุเลา ต่อมาในเย็นวันหนึ่ง ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นพี่ชายของผม
ท่านได้ไปเยี่ยมมพรอมบุตรคือ บุญ-วิระวัฒน์ บุญญเกตุ ในนั้นอาการปวดของผมกำเริบปวดขึ้นมาอีก ๑ ผมนอนร้องเรียก
พิมพวดิ ให้มาช่วย คุณทิวี ก็พอทราบเรื่องอยู่บ้าง แล้วจากคำบอกเล่าของญาติ ๑ ท่านก็เลยนั่งอยู่
ซึ่งปกติท่านไปเยี่ยมบ่อยมาก แต่ไปนั่งไม่นาน เพราะท่านทนความสูงส่งในความทุกข์ทรมานของผมไม่ไหว
เย็นนั้นท่านนั่งอยู่นานหน่อย พอดีผมปวดมาก และร้องเรียกหนูพิมพ ว่า "ลูก...มาช่วยพ้อที" จากนั้น พิมพวดิ
ก็ปรากฏตัวให้ผมเห็น ผมก็ถามว่า ...

นายแพทย์อาจินต์ : ผ่าตัดแล้วทำไมยังไม่หายอีก

พิมพวดิ โหสกุล: ยังไม่หาย ยังไม่หมดเวรหมดกรรมที่ทำไว้

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วเมื่อไหร่จะหาย

พิมพวดิ โหสกุล: ก็ราว ๑ อีกสี่ปี พ.ศ.2508 นั้นแหละ

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะทำอย่างไรต่อไป

พิมพวดิ โหสกุล: พรุ่งนี้แปดโมงเช้า หมอจะเอาตัวไปผ่าตัดอีก จะต้องผ่าอีกสองครั้ง
รวมเป็นสี่ครั้งในคราวนี้

นายแพทย์อาจินต์ : ต้องผ่าถึงสี่ครั้งเชียวหรือ

พิมพวดิ โหสกุล: หนูจะลาไปก่อน วันนี้รีบหน่อย
เพราะจะไปรับส่วนกุศลที่เขาอุทิศให้ที่ศาลาพิมพวดิ

นายแพทย์อาจินต์ : เขาอุทิศกุศลให้เรื่องอะไร

พิมพวดิ โหสกุล: เขาบำเพ็ญกุศลศพใครก็ไม่รู้ที่ศาลา คนตายมีเหรียญตรา มีสายสะพาย

คุณทิวี นั่งฟังอย่างสงบ ก็อยากจะพิสูจน์ จึงให้ คุณวิระวัฒน์ ขับรถออกไปดูว่าที่ ศาลาพิมพวดิ
วัดมกุฏฯ มีการบำเพ็ญกุศลศพใคร คุณวิระวัฒน์ จึงรีบขับรถไปที่วัดมกุฏฯ ทันที

และปรากฏว่าคืนนั้นมีการนำศพออกมาจากสุสาน นำมาบำเพ็ญกุศล เป็นศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่า รูปถ่ายหน้าโกศเป็นรูปเต็มยศ มีเหรียญตรา มีสายสะพายจริง ๆ คุณวีระวัฒน์ จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทวีว่าเป็นจริงอย่างที่ผมทวนคำพูดทุกประการ

คืนนั้น ผมปวดอีกครั้งหนึ่ง พอเช้า อาจารย์หมอลุดม ก็มาเยี่ยมอย่างเช่นเคย พอทราบว่ายังปวดอีก ท่านก็ยื่นครุฑครุฑครุฑใหญ่ แล้วหันมาสั่งพยาบาลว่าไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมคนไข่นี้ไปห้องผ่าตัดอีกที เช้าวันนั้นก่อนแปดนาฬิกา ผมตะลึง ภรรยา และพยาบาล งง ทุกคนในตึกนั้น เมื่อได้ทราบคำสั่งก็ประหลาดใจ เพราะพยาบาลที่เฝ้าเธอเอาไว้เพื่อน ๆ เธอฟังตั้งแต่เมื่อคืนแล้วว่า เขานี้ผมจะต้องถูกผ่าตัดอีก เพราะ พิมพวดี บอกไว้

ข่าวลือ ข่าวจากปากต่อปาก ไปไกลกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน จากนั้นก็มีชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งผมไม่รู้จักมาก่อนมาขอเยี่ยม สองท่านนี้เอาพวงมาลัยพวงใหญ่มาแขวนให้ผมที่หัวเตียงนอน สักครู่ใหญ่ผู้ชายที่มาด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่ายเด็กผู้หญิงราว ๆ สามสิบใบ มาวางเรียงบนที่นอนผม และท่านก็ถามว่า "คุณหมอลุดมช่วยชี้ชี้ครับว่า คนที่มาหาคุณหมอลุดม มาคุยกับคุณหมอลุดม แล้วบอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอลุดม และชาตินี้เกิดมาเป็นลูกสาวผมนะ คนไหนในรูปถ่ายที่นำมาเรียงอยู่นี้" ผมลุกขึ้นนั่ง แล้วหยิบแว่นตามาสวมดูไปที่ละรูป ดูไม่นานนัก ผมก็หยิบเอารูปหนึ่งขึ้นมา และบอกว่า **"หนูคนนี้แหละครับ ที่มาหาผมทุกวัน"** ทั้งสองท่านหุบรอยยิ้มที่มุมปาก คุณผู้หญิงร้องไห้ใหญ่ คุณผู้ชายก็เช็ดน้ำตา แล้วกล่าว่า **"ใช่แล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพ์ พิมพวดี โทสกุล ลูกสาวผม ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน ส่วนนอกนั้นเป็นรูปเพื่อน ๆ ของหนูพิมพ์"**

นายเสียง : ผมทราบข่าวก็เลยถือโอกาสมาเยี่ยม และสอบถามถึงลูกสาวผม เพราะทุกวันนี้ก็ยังระลึกถึงหนูพิมพ์อยู่เสมอ แกเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำของแกก็คือท่านั่งเตาแดง เอาขอศอกยันพื้นไว้ อย่างที่คุณหมอลุดมพูดจริง ๆ ผมชื่อ เสียง โทสกุล ครับ ตอนนั้นหนูพิมพ์อยู่ที่ไหน

นายแพทย์อาจินต์ จึงพูดขึ้นว่า หนูพิมพ์ยังอยู่แถว ๆ นี้ และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน โดยมากก็ไม่เว้น แต่บางทีก็มาตอนกลางวัน หนูพิมพ์บ่นว่าคนถือขาหยั่งที่วางพวงหรือเอาขาหยั่งไปเกี่ยวกับกระยาโคมไฟกลางศาลาพิมพวดี ตกลงมาแตกหลายอัน พอเธอไม่รู้เลยไม่มีใครไปทำให้ดีเหมือนเก่า เธอเสียดายมาก ผมก็นอนอยู่ที่เตียงนี้มากกว่าสิบวันแล้วไม่เคยไปนั่งในศาลาที่วานี้ แล้วผมจะรู้ว่าที่กลางศาลาพิมพวดี มีโคมไฟกระยาโคมไฟอยู่ได้อย่างไร แล้วเดี๋ยวนี้ตกลงมาแตกหลายอัน

นายเสียง จึงให้คนขับรถบึ่งไปดูโคมไฟ ว่าเป็นจริงตามที่ผมพูดหรือไม่ พอคนขับรถกลับมา ก็บอกว่า "ระย้าที่ห้อยโคมไฟขาดไปหลายอัน สงสัยว่าจะตกลงมาแตก" ท่านจึงสั่งว่า "พรงนี้ให้ช่างไฟไปดู แล้วไปจัดการเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย"

คุณเสียง และภรรยา นั่งอยู่อีกสักพักก็กลับ ก่อนกลับได้ถามผมว่า หนูพิมพ์พูดหรือเปล่าว่า วิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ ผมก็ตอบว่า **"อีกไม่ช้าหนูพิมพ์จะไปเกิด และที่นี้จะไปเกิดเป็นผู้ชาย เธอคุยกับผมว่าอย่างนั้น"** พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสียงก็ยกมือไหว้พิมพ์พาวว่า "เกิดชาติใดฉันใดขอใ้มาเป็นแม่ลูกกันอีก" ก่อนจากกัน ทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญผมว่า ถ้าผมหายป่วยเมื่อไหร่จะเชิญผมและภรรยาไปรับประทานอาหารที่บ้านสักครั้ง ผมจึงออกปากขอรูปถ่ายของหนูพิมพ์ไว้ เพื่อจะได้ดู และอุทิศกุศลให้เธอ เวลาสวดมนต์และทำบุญกุศล

พ่อค้าอาการปวดก็มาเยือน ผมนึกไปถึงหนูพิมพ์พยายามเข้าสมาธิไปมันก็ไม่ทุเลา หนูพิมพ์มาเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอรู้ว่าเธอมาผมก็พูดว่า "มาแล้วหรือลูก" แล้วผมก็ถามว่า "เมื่อไหร่จะหาย หรือหมดเวรกรรมเสียที่มีนทรมานจริง ๆ" หนูพิมพ์ก็ตอบว่า "อีกสี่ปีถึงจะพบหมอที่จะรักษาให้หายขาดได้ เมื่อนั้นก็หมดเวร แล้วก็มีความสุขตลอดไป" ผมก็ถามต่อไปว่า "แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนนั้น เพราะตอนนี้ปวดมาก" เธอตอบว่า "พรุ่งนี้ พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีก คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่ทารุณที่สุดในชีวิตพ่อ!"

รุ่งเช้า 7 นาฬิกา อาจารย์ท่านก็มาเยี่ยมตามเคย พ่อได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็ยื่นใบสั่งยาหนึ่ง แล้วก็หันมาพูดกับผมว่า "เดี๋ยวแปดโมงเช้าเอาไปผ่าอีกที ที่นี้จะเลาะประสาทฝอยออกหมดทั้งแถบ มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีกแล้ว" พอราว ๗.๘ นาฬิกา รุขขึ้นคันนั้นก็มีอีก คราวนี้พยาบาลไม่ฉีดยาให้ก่อนผ่าตัด ผมจึงถามพยาบาลว่าทำไมไม่ฉีดยาสลบ ก็ได้รับคำตอบว่า **คราวนี้อาจารย์จะผ่าสด ๆ ไม่ใช่ยาฉีด ไม่ใช่ยาชาใด ๆ ทั้งสิ้น จะได้ว่าประสาทฝอยเส้นไหนมันเสีย มันถึงปวด ผมก็เห็นว่ากรรม กรรมแน่แท้**

เวลาผ่าตัด ผมร้องออกมาดังกว่าว้าว กว่าควายที่กำลังถูกเชือดอีก เพราะการผ่าตัดแบบนี้ เวลาดึงเส้นประสาทที่ไรก็สะตุงจนตัวลอย พยาบาลห้องผ่าตัดก็กดหัวไว้ ทั้ง ๆ ที่พันธนาการไว้อย่างเหนียวแน่น ผมร้องโอดโอย ดังที่สุดในชีวิต เจ็บที่สุดในชีวิตปวดที่สุดในชีวิต และทารุณที่สุดในชีวิต เหมือนกับที่ หนูพิมพ์ บอกไว้ไม่มีผิด และสุดท้ายผมก็สลบไปเอง เพราะความเจ็บปวด มารูสึกตัวอีกทีเมื่อพบว่าตัวเองมาอยู่ในห้องนอนที่สายน้ำเกลือรุกรัง มีสายยางอยู่ที่จมูกที่ปาก ก็พบภรรยาและพยาบาลที่นั่งเฝ้าอยู่ พ่อหลับตาสักครู่ หนูพิมพ์ ก็เอามือมากุมตรงที่แผลผ่าตัด และที่ปวดอยู่ ผมก็ถามเธอว่า

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อหมดเวร หรือยัง

พิมพ์ดี โหสกุล : พ่อชดใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้ว ต่อไปนี้จะดีขึ้น ๆ

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม

พิมพ์ดี โหสกุล : ไม่มีอีกแล้ว

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะปวดโรคประสาทนี้อีกไหม

พิมพ์ดี โหสกุล : ยังมี แต่ไม่ทารุณมากนัก จะมีอีกสี่ปี

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะให้พ่อทำอะไรต่อไป

พิมพ์ดี โหสกุล : ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อย ๆ ขอโทษเขาเสียภาวนา แล้วส่งในไปแผ่ส่วนกุศลให้เขาเสมอ ๆ นะพอนะ

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไหร่

พิมพวดิ โสกุล : วันอาทิตย์นี้แหละจะ...พ่อ

นายแพทย์อาจินต์ : ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับไปได้อย่างไร

พิมพวดิ โสกุล : ก็ยังมีกรรมเบา ๆ หลงเหลืออยู่อีก ถึงจะเป็นก็ไม่น่ารุนแรงเท่าคราวนี้จะ

นายแพทย์อาจินต์ : เวลาพ่อกลับบ้านแล้ว พ่อจะเรียกให้ลูกไปหาจะได้ไหม

พิมพวดิ โสกุล : หนูจำต้องลาไปเกิดแล้ว และเป็นผู้ชายจะ..แล้วลูกเข้าบ้านพ่อไม่ได้ เจ้าที่เจ้าทาง เขาห้ามจะ หนูลาพ่อเลยนะ และที่นี้จะไม่มาอีกแล้วจะพอ พ่ออย่าลืมหาบุญอุทิศสวนกุศลให้เขา และแจกกรรมนายเวรทั้งหลาย นะพอนะ

เสียงหนูพิมพ์แว่ว ๆ แต่ชัดเจนติดมาจนบัดนี้...แล้ว หนูพิมพ์ ไม่ปรากฏกายให้เห็นอีกเลย อาการปวดผมก็บรรเทาเบาบางลง ๆ ซึ่งตอนที่ออกจากโรงพยาบาล ก่อนกลับบ้านผมถูกรูปหนู พิมพวดิ ไว้ในมือแล้วส่งให้รถแวะไปที่วัดมกุฎกษัตริยารามก่อน เพื่อไปดูศาลาพิมพวดิ ไปดูรูปหนูพิมพ์ผู้มีพระคุณ ผมยกมือขึ้นอุทิศสวนกุศลให้เธอ และบอกเธอว่า จะทำบุญอุทิศสวนกุศลไปให้ เมื่อสวดมนต์ก็จะอุทิศสวนกุศลให้เธอทุกวัน จนกว่าผมจะตายไป และขอให้ได้พบกันเป็นพ่อลูกทุก ๆชาติ

...และนี่คือเรื่องราวเหนือธรรมชาติ เกี่ยวกับ "พิมพวดิ โสกุล" หนูน้อยระลึกชาติ ซึ่งขึ้นอยู่กับวิจารณญาณส่วนบุคคล ในการตัดสินใจที่เชื่อว่าวิญญาณมีจริงหรือไม่?

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part1

">

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part2

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part3

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part4